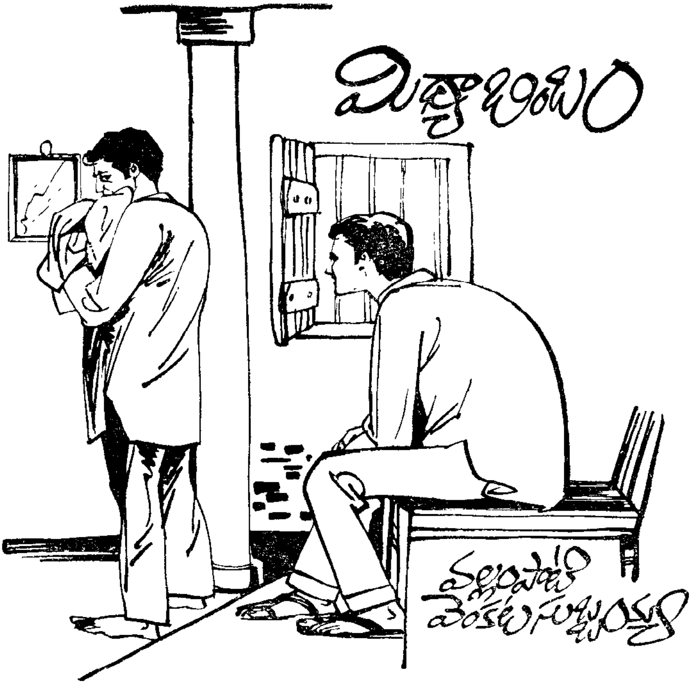

మిథ్యాబింబం

వల్లంపాటి వెంకటసుబ్బయ్య

మొదట గర్వమేమో అనుకున్నాను.

కానీ కాలం గడిచినకొద్దీ యీ అభిప్రాయం నాకు దూరం కాసాగింది. ఆ బిగించిన పెదవుల వెనుక ఏవో కొన్ని మూగవేదనలు, మనలోకి చూసే ఆ కళ్ల వెనుక ఎన్నో బడబాగ్నులు వున్నాయనిపించింది.

అతడు చాలా పొడవుగా వుంటాడు. అతని మాట తీరు, నడక వేగమూ అతన్నొక మూర్తీభవించిన అలసత్వంగానూ, అసాంఘిక జీవిగానూ మనకు తోపింపజేస్తాయి. అతని వయస్సు సుమారు ముప్పై ఏళ్లు వుండవచ్చు. కానీ మాంస విహీనమైన దవడలు, కాంతి విహీనమైన గాజుకళ్లు అతని వయస్సు పదేళ్లు ఎక్కువ చేస్తున్నాయి.

నేను ఆ హైస్కూల్లో వుద్యోగంలో చేరిన రెండవ దినమనుకుంటాను. అలా తోటలోనికి వెళ్ళాను. అక్కడ ఒక చెట్టు క్రిందకూచొని ఎదుట కనిపిస్తున్న పొలాలకేసి చూస్తున్నాడతడు. భూమాత కట్టుకున్న తలిరాకు చీరలా కొండదాకా వరిపొలాలు కనిపిస్తున్నాయి కొండ క్రింద మాత్రము చీర అంచులా చెఱకు తోటలు కన్పిస్తున్నాయి. ఇంతలో మెరసి, అంతలో అదృశ్యమయ్యే అదృష్టంలా పొలాల మధ్యనుండి బయలుదేరే బాట కొండమీద దేవాలయంవద్ద అంతమౌతుంది.

"మీకీ పీరియడ్ లీజరాండి ?" అన్నాను.

"ఔనండి" అన్నాడతను లేస్తూ. "ఇంకా గంట కొట్టలేదండి."

జవాబు చెప్పకుండా వెళ్లిపోయా డతను. నాకు చివుక్కుమనిపించింది. అతని ఏకాంతాన్ని భంగపరచానేమోనని సమాధానపడ్డాను. కానీ అతని యీ వింత ప్రవర్తనకు ఆశ్చర్యపోయాను ఆ రోజు రాత్రి పడుకోబోయే ముందు మధుసూదనానికి వృదంతం చెప్పాను.

"ఆ శనిగాడి సంగతి నీకెందుకోయ్? వాడెప్పుడూ అంతే !" అనేశాడు మధు సూదనం.

మధుసూదనం నాకు బాల్యస్నేహి తుడు. ఈ వూళ్ళో నాకున్న ఒకే ఒక స్నేహితుడు. అసలు వాడిక్కడున్నాడని తెలిసే నేనీ వూరికి వచ్చాను. వాడి భార్య పుట్టింటికి వెళ్లింది కాబట్టి, నేనూ కుటుంబాన్ని పిలుచుకొని వచ్చేదాకా వాడి ఇంట్లోనే నా మకాం. వాడిదొక ప్రత్యేకవ్యక్తిత్వం ! కొండ మీదపడితే గోటితో మీటేయగలనన్న విశ్వాసం వుంది వాడికి కానీ ఒకటిమాత్రం నిజం. వాడు పరిస్థితులకు లొంగడు. వాటి నతితేలిగ్గా వ్యాఖ్యానిస్తూ తన కను కూలంగా త్రిప్పుకోవడంలో సమర్థుడు.

"అది గాదోయ్ ఆతగాడికేమైనా గర్వమా ?" "మరేమిటనుకున్నావ్ ! ఎవర్తితో మాట్లాడడు. కనీసం నాతో గూడా మాట్లాడడు ! సాయంకాలం ఆటలకు కూడా రాడు. అలా అందరి తోనూ కలసి తిరిగితే ఆయనగారి డిగ్రీకి నామర్దా అనుకుంటున్నాడు గాబోలు" అన్నాడు మధుసూదనం.

"నిజమే ! కాకుంటే అతనేదో నిర్వి కల్ప సమాధిలో వున్నట్టు కూర్చోవడ మేమిటి ? నేను వెళ్లి పలకరించగానే ధ్యానభంగమయినట్లు లేచి వెళ్లడ, మేమిటి"...... రోజులు గడుస్తు న్నాయి. అతనలాగే వేళకు బడికి రావడం, గంటకొట్టగానే వెళ్లడం, విశ్రాంతి సమయాలలో తోటలో కూర్చొని దూరదూరాల నుండివచ్చి, ఒకచోట చేరి, ఒక ఆకృతి ధరించి, అంతలోనే విడిపోతూ, జీవితాన్ని వ్యాఖ్యానిస్తున్న మేఘాలనో, లేక బడి వద్దనుండి కొండదాకా పరచుకొని, కొండ అడుగులోకి అదృశ్యమయ్యే వరిపొలా లనో చూస్తూ గడుపుతున్నాడు రోజుల్ని.

మధుసూదనం మాటల్ని ఆనాడు విశ్వసించాను. కానీ ఆలోచించేసరికి వాడి నిర్వచనం నిలబడలేక పోయింది. గర్వం వున్నవారిలో నలుగురితోనూ కలసిమెలసి వుండనివారు చాలా తక్కువ. అలాంటివారు ఇతరులతో మాట్లాడినంతసేపూ తమగొప్పదనాన్ని ప్రతి కదలికలోనూ వ్యక్తంచేస్తారు. కానీ యితనిలో అలాంటి ప్రవర్తన కన బడదు. అసలు ఇతరులతో మాట్లాడనే

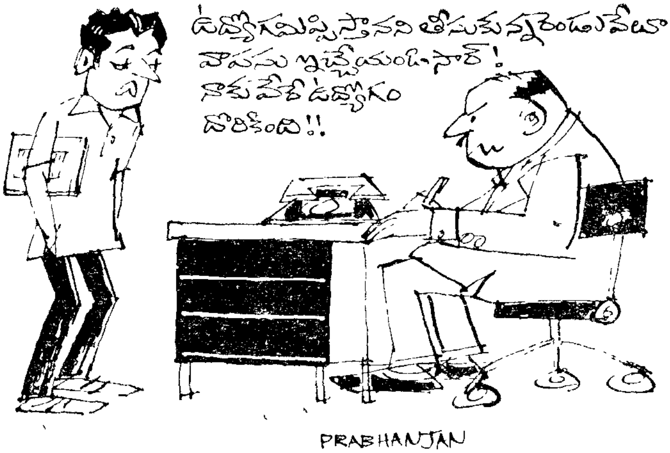

మాట్లాడడు. మనమై మాట్లాడిస్తే "ప్రశ్నకు జవాబు"గా తప్పుకుంటాడు. తన గొప్పదనాన్ని ప్రకటించుకోడు. అందువల్ల 'అతను గర్వి' అన్న అభిప్రాయం నాలోనుంచి తప్పుకొంది.

ఒకరోజు హెడ్మాష్టరుగారు అతని కోసం వెదుకుతున్నారు. "తోటలో వుంటారేమోనండి." అన్నాను. "ఓ... అవును. మునాఫ్! తోటలో ప్రభాకరం గారుంటారు. కాస్తపిలు," అన్నారు జవానుతో. "ఆయన తిడ్తారూ సాబ్" అన్నాడు మునాఫ్ జంకుతూ. నేనటే వెళ్తున్నాను. పిలుస్తానులెండి," అన్నాను. 'థ్యాంక్స్' అన్నారు హెడ్మాస్టరు.

తోటలోకెళ్లాను. ప్రభాకరం తన మామూలుచోటే కూర్చొని వరిపొలాల కేసి చూస్తున్నాడు. "ప్రభాకరం గారూ!" పిలిచాను. "ఎవరు?......? ఓ... మీరా!" లేవబొయ్యాడు. "కూర్చోండి. లీజరేగా...!"

అయిష్టంగా కూచున్నాడు. అతని కళ్లు నన్ను చూడటంలేదు. నాలోకి చూస్తున్నాయి. "ఏమిటిలా చూస్తున్నారు?" ప్రభాకరం కాస్త కలవరపడ్డాడు. "అబ్బే...ఏమీలేదు. ఆ పొలాలకేసి..." వెదుకబోయిన తీగ కాలికే తగిలింది! అవి మామూలు వరిపొలాలే గదండీ!" అన్నాను కాస్త చనువు సంపాదించాలనే ఉద్దేశంతో.

ప్రభాకరం ఒకసారి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి చెప్పడం ప్రారంభించాడు. "అవును...కానీ అవి కోత కొచ్చాయి. మరి నాలుగు రోజుల్లో కోసేస్తారు... అప్పుడు యిక్కడినుండి కొండదాకా భూమి నగ్నంగా కనిపిస్తుంది. విచారంగా వుంటుంది."

ఎవర్నో అప్పుల్ని పోగొట్టుకోబోతూ

న్నట్లుగా అతని ముఖం, విచారంగా వుంది.

"పొలం అన్నతర్వాత కోతకు రాకుండా వుంటుందా ? కొయ్యకుండా ఉంటారా...? అసలు పొలాల కోతలు సంతోష జనకాలు గదండీ!" "మని షన్న తర్వాత చావటం తథ్యమేగదా. అలాంటప్పుడు యెందుకేడవాలి? "వారు ఆప్తులు కనుక." "మీకు మీ బంధువులు ఆప్తులు. నాకీ పొలాలు ఆప్తులకన్నా అధికమైనవి," అన్నాడు ప్రభాకరం.

ఈ మాటల్లో అతని జీవితానికి సంబంధించిన రహస్యమేదో ధ్వనించింది. ఈ మాటే అతన్ని గూర్చి నేను ఆలో చించడానికి కారణమైంది. కానీ ఆ మాట వెనుక ధ్వనించిన అతని జీవిత రహస్య మేదో కాగితంమీద రాతలా కాకుండా, నీటిమీద గీతలా అస్పష్టంగా వుంది.

మునాఫ్ వచ్చి హెడ్మాష్టరుగారు పిలుస్తున్నారని హెచ్చరించాడు. ప్రభాకరం వెళ్లిపోయాడు. "అతనలా మాట్లాడతాడేమోయ్ ?" ఆ రాత్రి మధు సూదనాన్ని అడిగాను.

"ఔను. అతని దీ ప్రాంతంగాదు. కాస్త యాసగా మాట్లాడతాడు" అన్నాడు మధుసూదనం చదువుతున్న సినిమా పత్రికమీదనుంచి దృష్టి మరల్చకుండానే. కంట్లో పుల్లపెట్టి నట్లున్న వాడి జవాబుకు నాకు ఒళ్లు మండుకొచ్చింది. కాని వాడి సమాధానం నాలో ఒక ప్రశ్నను రేపింది. "మరే వూరు ?" ఈ లోకంలో ఈ ప్రశ్నకు జవాబు తెలిసిన మానవుడొక్కడే వున్నాడు. అతణ్ణడుగు." "ఎవరతను?" "ప్రభాకరం"! పకపక నవ్వాడు మధుసూదనం.

ఈసారి వాడి నిర్లక్ష్యం చూస్తే గూబ పేల్చెయ్యాలన్నంత కోపం వచ్చింది. వాడి చేతిలోని పత్రిక లాగి విసిరేసి ప్రశ్నించాను. 'ఆ విషయం యెందు కంత రహస్యంగా వుంచాడు ?'' ''అదే మిటి మహానుభావా, అన్నీ రహస్యాలే! అతగాడు అందరితో కలిసి తిరిగితే గదా యివి తెలియడానికి...వాడూ...వాడి గర్వం...ఛ !''

రాత్రంతా ఆలోచించాను.

ఒక వ్యక్తి సంఘానికి దూరంగా వుండాలని వుంటున్నాడంటే అతని జీవితంలో ఏదో యితరులకు తెలియ గూడని రహస్యం వుండాలి. అతడు ఏకాంతంలోతప్ప జీవింపలేకపోవాలి. నలుగురితో కలిసి తిరిగితే తన నైచ్యం బయటపడుతుందేమోనని అతను భయ పడాలి...

ప్రభాకరానికిది సమన్వయించడానికి ప్రయత్నించాను. కానీ కుదరలేదు. ఆలోచనల్లోనే నిద్రపట్టింది......

ఈ ఆలోచనల్లో ఎనిమిదిరోజులు గడిచిపొయ్యాయి. ఎవ్వరు మాట్లాడిం

చినా బదులుచెప్పని ప్రభాకరం నేను కనిపించగానే చిరునవ్వులాంటిది నవ్వుతూ పలకరించడం అందరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

*　　*　　*

ఆ రోజు బడి వదిలిన తర్వాత టీచర్లందరూ ఇళ్లకు వెళ్లిపోయారు. కానీ నేనూ, ప్రభాకరం కాస్త వెనుకబడి పోయాము. "మీరింకా వెళ్లలేదూ ?" ప్రశ్నించాడు ప్రభాకరం. "లేదు కాస్త పనుండి ఆగిపోయాను" అన్నాను వెంటనడుస్తూ.

దారి వెంబడి యేవో నిస్సారమైన విషయాలను గూర్చి మాట్లాడుకుంటూ నడుస్తున్నాము. నేనూ, ప్రభాకరం విడిపోవలసిన వీధి మలుపు వచ్చింది. మా మాటలు మాత్రం తెగలేదు. అలా రూముకెళ్లి మాట్లాడుకుందాం రండి" అన్నాడు ప్రభాకరం ఇష్టంలేనిపని చేస్తున్న వాడిలా. "అలాగే" అని వెంట నడిచాను.

గదినిండా సిగరెట్ పీకలు, పుస్తకాలు చిందరవందరగా పడివున్నాయి. నిరంతరం పరచివుండే ఒక పరుపు దుమ్ముకొట్టుకొని పడివుంది. మధ్యలో సగానికి పగిలిన అద్దం కిటికీలో భర్త వదిలిన భార్యలా వుంది. పగిలిన అద్దం ముందు నిల్చొనిముఖం తుడుచుకున్నాడు ప్రభాకరం. అద్దంలో యిద్దరు ప్రభాకరాలు కనిపించారు. ఏదో స్ఫురించి నవ్వుకున్నాను. నా నవ్వు అద్దంలో ప్రతిఫలించిందేమో ప్రభాకరం ప్రశ్నించాడు. "ఎందుకు నవ్వుతున్నారు ?" "ఏమీలే...దు." "అలా కూర్చోండి." పరుపుమీద దుమ్ము దులిపాడు. కూర్చున్నాను. అర్థం చదివిన పుస్తకమేదో పరుపు ప్రక్కనే పడివుంది. తీసి చూసాను. అదేదో చపకబారు 'సెక్సు' పుస్తకం. "ఈ గదికి బాడుగెంతండి ?"

"పాతిక. స్నానానికి ఆ పొలాల మధ్యవున్న బావికి వెళ్తాను." '...' 'మీకు భోజనం ఎలాగండి ?' ప్రభాకరం ప్రశ్నించాడు. "నేను కుటుంబంతో వుంటున్నాను."

ప్రభాకరం 'అలాగా... !' అని కూడా అనలేదు. నానుండి రాబోతున్న ప్రశ్నను వూహించాడు గాబోలు కిటికీ వద్దకెళ్లి నిలబడ్డాడు. కాని నా ప్రశ్న నాలోనే యింకిపోలేదు. "మీరింకా బ్రహ్మచారులేనా ?"

ప్రభాకరం గిఱ్ఱున నావేపు తిరిగాడు. గతజీవితంలోని యేదో విషాదాను భూతి రేగినట్లుగా, మారిపోయిందతని ముఖం. "లేదు." అన్నాడు కల్లోలాన్ని తనలోనే అణచుకుంటూ. "అలాగైతే వివాహితులన్నమాట !" "కాదు" అన్నాడు. ఎన్నాళ్ళుండీ యీ అయ్యోరు కూడు, హాయిగా పెళ్లిచేసుకో కూడదటండీ ?" అన్నాను నవ్వుతూ.

ప్రభాకరం ముఖంలో మెరపులా

మార్పు వచ్చింది. అతని పెదవులమీద చిరునవ్వులాంటిది ప్రాకబోయింది. "చేసుకుందాం. అన్నీ కలసిరావాలి గదండీ ! ఐనా స్త్రీలమీద నాకు నమ్మకం లేదు. పెళ్ళాడ్డం అంటే స్త్రీనేగదా అని భయంగా వుంది," అంటూ నవ్వాడు. అతని హృదయంలోని భావం యిదిగాదు. బహుశా ఆ భావానికి తొడిగిన చమత్కారం "ప్రభాకరం గారూ, భగవంతుడు చేసిన ఒకే ఒక మంచిపని స్త్రీని సృష్టించడం. స్త్రీ లేకుంటే పురుషుని జీవితం ఒక ఎడారి." "ఇది మీ వ్యక్తిగతాభిప్రాయం.నేను చచ్చినా స్త్రీని నమ్మను." "ఎందుకు" ?—ప్రభాకరం జవాబు చెప్పలేదు.

"ప్రభాకరం గారూ ! స్త్రీని దూషించకండి. స్త్రీ అమృతమూర్తి. నేను కూడా ఒక స్త్రీని ప్రేమించాను. ఆవిడ కూడా నాకు మనసిచ్చింది. కానీ మా కిద్దరికీ మధ్యవున్న అగాధం నేను దాటలేనిది. అందువల్ల వాళ్ళనాన్న మా పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు. అందువల్ల ఆ అఘాతాన్ని ఆవిడే దాటి నన్ను చేరుకుంది. నేడావిడ నా ప్రేమలో తన కష్టాలు మరచిపోతూంది." నావల్ల సాధ్యమయినంత పారవశ్యాన్ని నటిస్తూ అన్నాను.

ప్రభాకరం ముఖం అదోరకంగా ముడుచుకుంది. బహుశా నా కథను గూర్చి అతను ఆలోచిస్తుండాలి...కాస్సేపటి తర్వాత అన్నాడు. 'మీరు చెప్పే స్త్రీ స్త్రీకాదు. ఎవరో దేవత. నేను చెప్పేది స్త్రీల సంగతి'... 'తర్వాత' "నేను కూడా ఒక స్త్రీని...కాదు... నన్ను కూడా ఒక స్త్రీ ప్రేమించింది. అవి కాలేజి రోజులు. ఆవిడ ప్రతిదినం నాకు ఉత్తరాలు రాసేది. నేను తన ప్రేమనంగీకరించకపోతే ఆత్మహత్య చేసుకుంటాననేది. కానీ నేనావిడను ప్రేమించలేకపోయాను. ఆ విషయం ఆవిడకు తెలిపాను... ఆవిడకు తర్వాత వివాహం నిశ్చయమైంది. వివాహానికి ముందు నాకొక ఉత్తరం రాసింది, తాను ఆత్మహత్య చేసుకోబోతున్నానని, అందుకు కారణం నేనేనని. ఆ వుత్తరాన్ని చించిపారేశాను. స్త్రీ ప్రేమకోసం త్యాగం చేస్తుందంటే నమ్మలేకపోయాను...కానీ తర్వాత ఆవిడ నిజంగానే ఆత్మహత్య చేసుకుంది."

ప్రభాకరం చెప్పిన కథ అంతా నిజం అనడానికి వీలులేదు. అందులో పరస్పర విరుద్ధమైన విషయాలు చాలా వున్నాయి...కానీ ప్రభాకరం ముఖం అదోరకంగా మారిపోయింది. తనవద్ద దాచుకున్న ఏ అమూల్యనిధినో నేను దోచుకున్నట్లుగా ఆ గాజుకళ్ళు నాలోకి చూస్తున్నాయి. హఠాత్తుగా ప్రభాకరం నా చేతులు పుచ్చుకొని బ్రతిమాలాడు. "దయచేసి ఈ విషయాలు ఎవరితోనూ అనకండి"... మింగుడుపడని దుఃఖం గొంతులో గుడ గుడ లాడింది.

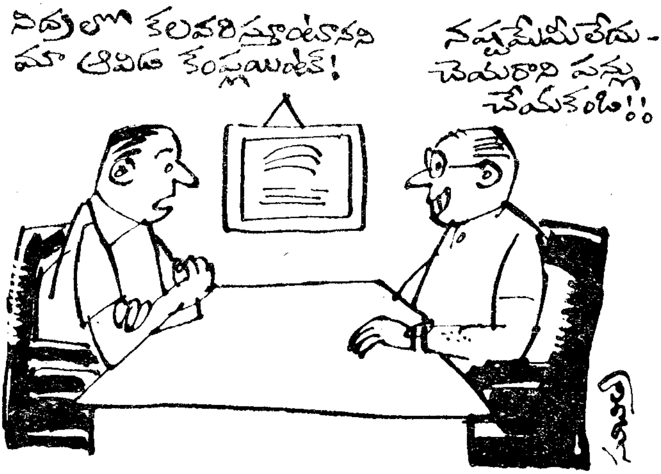

ఎదురుగా నిల్చున్న ఒక మహా వృక్షం ఒక క్షణంలో మాయమైనట్లుగా వుంది, ప్రభాకరంలో కలిగిన ఈ హఠాత్పరిణామం. నేను దిగ్భ్రాంతుణ్ణయి పోయాను. దిగ్భ్రాంతినుండి తేరుకునే సరికి నా గదిలో వున్నాను.

ప్రభాకరాన్నొక స్త్రీ ప్రేమించింది. అతను తిరస్కరించాడు. ఆవిడ ఆత్మహత్య చేసుకుంది. అందువల్ల ప్రభాకరం స్త్రీని నమ్మడు...ఈ సంఘటనలు హేతుబద్ధంగా లేవు. ప్రభాకరాన్ని ఆవిడ నిందించాలిగానీ ప్రభాకరం నిందలో అర్థంలేదు. ఈ విషయాన్నే మధుసూదనంతో అన్నాను.

నా వూహకు మధుసూదనం యిచ్చిన తేలిక వ్యాఖ్యానంలో నాకో విషయం స్ఫురించింది. ప్రభాకరం తనకు తెలియకుండానే ఆవిడను ప్రేమించి వుంటాడు. ఆవిడ చనిపోయిన తర్వాతగానీ ఆ విషయం అతనికి తెలిసి వుండదు. బహుశా అదే సంఘానికి దూరంచేసిన 'నేరం' కావచ్చు.

మరుసటి రోజునుంచీ ప్రభాకరం తప్పుకొని తిరగటం ప్రారంభించాడు. నా దర్శనమే అతనికి కంటకప్రాయమైంది. అతను నాకేసి చూచిన ప్రతి చూపులోనూ భయం కనిపించింది.

నాలుగు దినాలు గడిచాయి. ఒక రోజున ప్రభాకరాని కొక ఉత్తరం వచ్చింది. ప్రభాకరానికంటె ముందు 'లెటర్ బోర్డు' లో నేనే చూసాను. ప్రభాకరానికి ఉత్తరాలు ఎక్కువగా రావు. అందువల్ల ఈ వుత్తరంలో అతని జీవితానికి సంబంధించిన రహస్యమేదో తెలియవచ్చు. ఆ వుత్తరాన్ని తీసి చూడాలన్న నీచమైన, అనాగరికమైన కోరిక నాలో కలిగింది. అలా ఉత్తరాలు చూడడం తప్పని ఆ క్షణంలో నాకని

పించలేదు. ఆ వుత్తరాన్ని ఎవరూ చూడకుండా జేబులో వుంచుకున్నాను. రాత్రి పడుకోబోయే ముందు వుత్తరాన్ని చించి చదివాను.

చిరంజీవి కుమారునికి,

మీ నాన్న ఆశీర్వాదాలు—

నీకు యిదివరకు చాలా ఉత్తరాలు వ్రాశాను. ఒక్కదానికి గూడా నువ్వు జవాబు వ్రాయలేదు. నీ కోసం మీ అమ్మ బెంగపెట్టుకుంది. చెల్లి నీ గురై మరచిపోయింది. ఇంత శిక్షకు మేము చేసిన ద్రోహ మేమిటి ?... ఆ జరిగిన ద్రోహం దైవమే చేశాడు... చివరిసారిగా రాస్తున్నా, ఈ సెలవుల్లోనైనా యింటికిరా..." ఉత్తరం ఎక్కడినుంచి వచ్చిందో చూసాను. విజయనగరం.

ఉత్తరం ఒక సమస్యను పరిష్కరించినా అనేక అనుమానాలు రేపింది. ప్రభాకరానికి కన్నవారు, తోబుట్టినవారుకూడా వున్నారు; కానీ అతడు వారిమీదవున్న మమకారాన్ని తెంచుకొని వారికి దూరంగా జీవిస్తున్నాడు. తల్లిదండ్రులమీద ప్రేమ, మమకారం కూడా ప్రభాకరంలో ఎందువల్ల నశించాయి ? అలాంటి అపరాధం వారేం చేశారు ?...సమాధానాలు రాని ప్రశ్నలు కుప్పతెప్పలుగా ఉద్భవిస్తున్నాయిగానీ ప్రభాకరం సమగ్రరూపం మాత్రం పొడగట్టలేదు.

రాత్రల్లా నిద్రను దూరంచేసి ఆలోచించాను. పరస్పర విరుద్ధభావాల సంఘర్షణ తప్ప ఒక నిర్ణయానికి గూడా రాలేకపోయాను...ముఖ్యంగా రెండే రెండు ప్రశ్నలు నా ఆలోచనా మార్గానికడ్డు నిలిచాయి— అతణ్ణి ప్రేమించిన స్త్రీ ఆత్మహత్యవల్ల తన వారికెందుకు దూరమయ్యాడు? ప్రభాకరానికి "దైవం చేసిన ద్రోహం" యేమిటి ?

రెండవ రోజు ఆ ఉత్తరాన్ని యథాతథంగా అతికించి 'లెటర్ బోర్డు' లోనే వుంచాను. ఆ ఉత్తరాన్ని అందుకొన్న ప్రభాకరంలో కలిగే మార్పును పరిశీలించాలనుకున్నాను...'మీకేదో ఉత్తరం వచ్చినట్లుంది. తీసుకున్నారా ?' ప్రశ్నించాను-ఆ రోజు సాయంకాలం. 'ఆఁ... తీసుకున్నాను,' అన్నాడు ప్రభాకరం మామూలుగానే. నేను పరిశీలించాలనుకున్న పరిణామం ప్రభాకరంలో కలుగలేదు. ఇలాంటి ఉత్తరాలు రావటం అతనికొక మామూలు విషయంలాగుంది......"ఒరేవ్! నీకొక రంజైన విషయం చెప్పనా ?" అన్నాడు మధుసూదనం ఆ దినం రాత్రి పడుకోబోయే ముందు.

"ఏమిటోయ్ ?" అన్నాను చిరాగ్గా. "అంత చిరాకెందుకోయ్ ! అసలు నేను చెప్పాలనుకున్న విషయం చెప్పనంటే అమాంతం మదీయ చరణ పంకజాలు పట్టుకొని బతిమాలి హోటల్‌కి తీసుకెళ్లి జాంగ్రి వగైరాలు నైవేద్యం పెట్టి మరీ బతిమాలుకుంటావ్, ఆ విషయం చెప్పమని." "ఏమిట్రా అంతలావాటి

సంగతి." "శ్రీ ప్రభాకరంగారి ప్రేమ లీల."

నన్ను ఆశ్చర్యం తల మున్కలు చేసింది. ప్రభాకరం జీవితంలో యింకా శృంగారానికి చోటు వుంటుందని నేను అనుకోలేదు. నాకు కలిగిన ఆశ్చర్యం విచిత్రమైంది. నేను నిర్ణయించుకొన్న రేఖల్ని, జరిగిన విషయాలు చెరిపేస్తే కలిగిన ఆశ్చర్యమది! 'అసలు సంగతే మిటోయ్!' ఆఁ...అలారా దారికి! నిన్నరాత్రి రాజశ్రీ ప్రభాకరంగారి రాజ నగరులో ఒకానొక స్త్రీ రత్నం వున్న అనుమానం కలిగిందొక నవయువకు నికి. ఆ రహస్యమేమిటో తేల్చుకోవడానికి గదిబైట గొళ్ళెం పెట్టాడట, ఆ నవయువకుడు...బయట కూర్చొని కాపలాకూడా కాశాడట తీరా చూస్తే ఆ నవయువకుడిగారి చెల్లెలేనట, ఆ స్త్రీ రత్నం! అందువల్ల ఆ రహస్యం అంతటితో గప్ చిప్!"

మధుసూదనం మాటలు క్రాస్ వర్డు పజిల్స్ లాగున్నాయి. అందులో నేను వూహించి పూర్తిచేసుకోవలసినవి కొల్లలుగా వున్నాయి. శ్రమించి పూర్తిచేసుకున్న తర్వాత అవి నా నిర్ణయాలకు వ్యతిరేకంగా వుండటం ఖాయం. అందువల్ల ఆలోచించడం మానుకున్నాను.

"పోనివ్వు మధుసూదనం! ఎవరే ఏది వెంట కొట్టుకపోతే మనకేం! ఐనా అతన లాంటి వాడంటే నేను నమ్మను" అన్నాను. మధుసూదనం బిగ్గరగా నవ్వాడు. "ఒరేయ్ నాన్నా! నేను చిన్నపిల్లాణ్ణి కానురా నీ మాటలకు పొంగిపోవడానికి...అయినా విను, మీ ప్రభాకరం గారికి స్త్రీలమీద ఎంత ద్వేషం వుందో అంతకు రెండింతలు వారి అవసరం కూడా వుంది..."

"చాల్లేవోయ్" అన్నాను కోపంగా.

"అందుకేరా నాలాంటి గొప్పవాళ్ళన్నారు ప్రేమలో నమ్మకం వున్నవాడికి ప్రేమలోని విషాదం తెలుసు. ప్రేమలో నమ్మకం లేనివాడికి ప్రేమలోని మాధుర్యం తెలుసు అని." బిగ్గరగా నవ్వి, దుప్పటి కప్పుకున్నాడు మధుసూదనం.

రోజులు గడుస్తున్నాయి ... ఒక రోజున హఠాత్తుగా మా అక్కయ్య దిగింది. ఆవిడ తిరుపతి కాలేజీలో లెక్చరర్. నన్ను చూడాలనిపించిందట. వచ్చేసిందట. ఆ రోజు రాత్రి యిద్దరం సినిమా కెళ్ళాము, ఆ వూళ్లో ఒక చిరుగుల "టెంటు" వుంది. అందులో నేను ఏడవ తరగతి చదివే రోజుల్లో చూచిన సినిమాలు ఆడుతుంటాయి. చరిత్ర చదువుకున్న అక్కయ్యకు పాత వస్తువులన్నా, అందరూ మరచిపోయిన సంఘటనలన్నా చాలా యిష్టం! మా అక్కయ్య ఆ చెత్త సినిమా చూచితీరాలంది! వెళ్ళాము...సినిమా ప్రారంభమైన కాస్సేపటికి ప్రభాకరం వచ్చి మా పక్కనే కూర్చున్నాడు. నేను పలకరించాను.

"ఒహో...ఆఁ...అలాగా సినిమా కొచ్చారా!" అన్నాడు అక్కయ్యకేసి చూస్తూ. సినిమా చాలా అసభ్యంగా వుంది మధ్య మధ్య బూతుల్లాంటి నాటు రకం చలోక్తులు, అర్ధనగ్న నాట్యాలు విసుగెత్తించాయి. కాని ప్రభాకరం చాలా ఉత్సాహంగా చూస్తున్నాడు. ఎల్లప్పుడూ బిగించబడి వుండే అతని పెదవులు కొద్దిగా విచ్చుకున్నాయి. మాంసం లేని బుగ్గలమీది చర్మం ముడుతలు పడివుంది.

'ఇంటర్వెల్'లో ప్రభాకరానికి అక్కయ్యను పరిచయంచేసాను. "నమస్కారమండీ!" అన్నాడు ప్రభాకరం వుత్సాహంగా. మళ్లీ సినిమా ప్రారంభమైంది. సినిమా వదిలేవరకూ యిద్దరూ మాటల్లోపడ్డారు. అక్కయ్య ఒక గచ్చకాయలకుండ! మాట్లాడకుండా క్షణం వుండలేదు. కానీ ప్రభాకరం కూడా అక్కతో సమానంగా మాట్లాడుతున్నాడు. పరస్పర అభినందనలు, ఖండనలూ నవ్వుతో కలసి నా కర్ణపుటాలను చేరుతున్నాయి... సినిమా వదిలారు. సెలవు తీసుకొని ప్రభాకరం వెళ్లిపోయ్యాడు.

"ఎవర్రా ఈ ద్విపాద జంతువు?" అంది అక్కయ్య. "ఏం?" "అలా చూస్తాడేం? ఎప్పుడూ ఆడదాన్ని చూడలేదా ఏం?" "ఎలా చూస్తాడేమిటి?" "వికృతంగా నమిలి మింగెయ్యాలన్నంత ఆశగా!" "పాపం! అవివాహితుడు. అందుకు కారణం వుంది. అతణ్ణో అమ్మాయి ప్రేమించింది. అతను తిరస్కరించాడు. ఆవిడ ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ఆనాటినుండి అతను స్త్రీ అంటే మండిపడతాడు." "అదిగాదురా చవటా! అందుకు ఆవిడ యితణ్ణి నిందించాలిగాని యితనెందుకు ఆవిడను నిందించాలి? నే చెప్పనా అసలు విషయం! ఏ ఆడదీ యితగాణ్ణి ప్రేమించదు. స్త్రీకి నచ్చేగుణా లితనిలో లేవు." "ఇది నాలుగైదేళ్ళనాటి సంగతి" అన్నాను. "నాలుగైదేళ్ళుగానీ, నలభైయేళ్ళుగానీ నే చెప్పింది నిజం. వాడి ముఖం చూస్తే తెలీదంలేదూ! శుద్ధ దగాకోరు ముఖం! పాపం. ఆ అమ్మాయికి అన్యాయం చేసుంటాడు. అందువల్ల ఆ అమ్మాయి యే బావిలోనో దూకుంటుంది! ఆఁ... వీడుమాత్రం అలా చావకుండా పోతాడేమిటి!"

నేను జవాబుచెప్పడానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. ఎందుకంటే మధుసూదనం అన్న మాటల్ని ఆవిడ దృవపరిచింది. ప్రభాకరానికి స్త్రీయొక్క అవసరం వుంది. అది బహిర్గతం కాకుండా వుండటానికి అతను తగిలించుకున్న ముసుగు స్త్రీ ద్వేషం. కొన్ని యదార్థాలు తర్కానికి నిలబడకపోవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అంతమాత్రంచేత వాటిని నమ్మకపోవడానికీ వీల్లేదు.

...ఇలా దినానికొక క్రొత్త సంఘటన

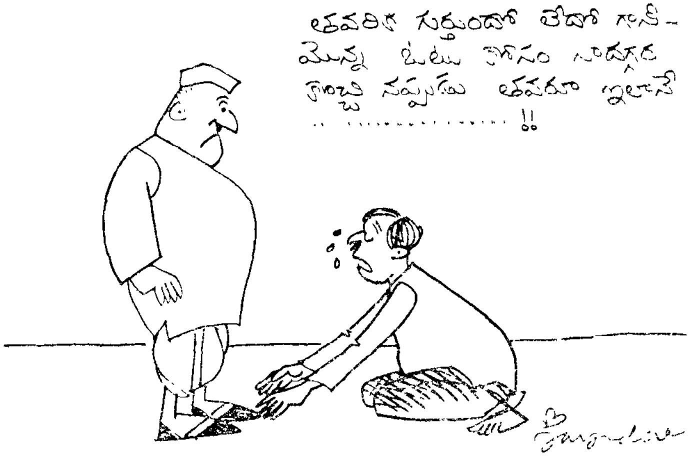

చూచి దినానికొక క్రొత్తవార్తవిని విభ్రాంతుణ్ణయ్యేవాణ్ణి. ఈ సంఘటనలు, వార్తలు, నన్ను మరింత కలవర పెట్టాయే గానీ ప్రభాకరాన్ని అర్థంచేసుకోవడానికేవిధంగానూ ఉపకరించలేదు. మరికొన్ని రోజులకు ప్రభాకరానికొక ఉత్తరం వచ్చింది. నా అలవాటు ప్రకారం ఆ ఉత్తరాన్ని దొంగతనంగా చించి చదివాను. ఆ ఉత్తరం నాలో అంతకు ముందున్న కరుడుకట్టిన ఆలోచనల్ని చెరిపేసింది. ప్రభాకరంలాంటి మిశ్రమ మనస్తత్వంగల వ్యక్తిని పరిశీలించడం సులభంకాదని నిరూపించింది. ఉత్తరం రాసిన ఆవిడపేరు సీత!...ఆవిడ ప్రభాకరం భార్య - తను చేసిన 'అపరాధాలు' క్షమించమని ప్రార్థిస్తూ తను ఫలానా రోజున బయలుదేరి వస్తున్నానని రాసింది.

మామూలు ప్రకారం ఉత్తరాన్ని ప్రభాకరం అందుకున్నాడు. ఆ పూట నుండి నాలుగు రోజులు సెలవుపెట్టాడు. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే ఆ ఉత్తరం అతణ్ణొక పిచ్చివాణ్ణి చేసింది.

ఇంతలో బెజవాడనుండి మా తాతగారు ప్రమాదావస్థలో వున్నారన్న వార్త అందింది. నేను ఆ రోజే బయలుదేరాను. అదృష్టవశాత్తు నాలుగు దినాల్లో తాతగారి ఆరోగ్యం కాస్త కుదుటబడింది. నేను మళ్ళీ తిరుగు ప్రయాణం ప్రారంభించాను. ఈ నాలుగుదినాల నుండి సరిగా నిద్రలేనందున బడలికగా వుంది. అందువల్ల కాస్త మేను వాలుద్దామనిపించింది. రైల్లో జనం అంతగా లేరు. ఉన్నవారందరూ జోగుతున్నారు. రైలువేగం తగ్గింది. ఏదో స్టేషన్ వచ్చేలాగుంది. బహుశా ఈ స్టేషన్‌లో జనం ఎగబడతారు. అందువల్ల పడక పరచసాగాను. అంతలోనే

రైలు ఆగింది. అదృష్టవశాత్తు ఎవరో ఒకావిడ మాత్రమే ఎక్కింది. చేతిసంచి మినహా మరేమీ సామాను కూడాలేదు.

ఆవిడ అందకత్తె అనడానికి నివర్శ్నాలు లేవు. లోపలికి అడుగుపెట్టగానే నుబొమ్మల విల్లులో సమ్మోహనాస్త్రం గాంటి చూపుచు సంధించి విసరింది... ఆ చూపే ఆవిడ అందం ! ఆ చూపే ఆవిడ జీవనాధారం కూడా కావచ్చు !... ఎందుకైనా మంచిదని నిద్ర నటించడానికి ప్రయత్నించాను......

నాకు మెలకువ వచ్చేసరికి రైలు ఏదో స్టేషన్‌లో ఆగివుంది. మెలకువ వచ్చినా యింకా మగత వదల్లేదు. అలాగే మత్తుగా వాచికేసి చూసుకున్నాను. రాత్రి మూడున్నర ! ఉన్నట్లుండి ఆవిడ జ్ఞాపకం వచ్చింది. చుట్టూరా చూశాను. అవలివైపు కిటికీలోనుండి ఆవిడ ఎవరితోనో మాట్లాడుతోంది. పెట్టెలో ఎవరూ లేరు ! ప్లాటుఫారంమీద దీపాలు అతని మీద వెలుగును ప్రసరింపజేస్తున్నాయి. అల్లిన బనీను ప్రస్ఫుటంగా కనిపించే తెల్లని మల్లుబాల్చి, మధ్య పాపిటి తీసి యిరువైపులకూ ఎగదువ్విన క్రాపింగు, కావురేసి పోయిన రెప్పల మధ్య నిప్పు కణికల్లాంటి కళ్లు ! నల్లబారిపోయిన పెదవులు ! ఒకసారితణ్ణి చూస్తే జన్మలో మరువలేము.

"ఈడనే దిగు !" అంటున్నాడతను. "ఊఁహు" అందావిడ. "అబ్బోయ్ పతివ్రత వయ్యావేంటి !" చెట్లు విరిగి పడినట్లుగా నవ్వాడతను. ఆవిడ కళ్ళు తుడుచుకుంది. "దిగమంటే ఏంటీ వరస !" "క్షమించు ! నేను దిగను ! ...మరచిపో."

జవాబుగా అతను లోపలికొచ్చాడు. నేను నిద్రనటిస్తూ గమనించాను. అతను ఆవిడ చేయిపట్టుకొని బలవంతంగా దింపబోయ్యాడు. "నా మాట విను..." ఆవిడేమో చెప్పబోయింది. "రేపెల్లుగానీలే !"

చెయ్యిపట్టుకొని బలవంతంగా దింపాడతడు. ఆవిడ విసుక్కుంటూ దిగింది ! తృప్తిగా వూపిరి పీల్చుకున్నాను...

అందుకోవలసిన బస్సు తప్పిపోవడం వల్ల ఆలస్యంగా ఇల్లు చేరాను. బడికి ఆలస్యమౌతుందేమోనని బడివద్దనే బస్సు ఆపి దిగాను.

బడి బజారులా వుంది. ఒకటే అరుపులు, కేకలు ! ప్రతి చెట్టుక్రిందా జనం గుంపులు గుంపులుగా చేరి ఏదో విషయాన్ని తీవ్రంగా చర్చించుకుంటున్నారు !

మధుసూదనం ఎదురయ్యాడు. "ఏమిటోయ్ ఈ సంత" ఆత్రంగా ప్రశ్నించాను. "సంతకాదు భయ్యా వింత ! నీకు బ్రహ్మాండమైన విషాద వార్త." "ఏమిటి ?" "మీ డియర్ ప్రభాకరం బాల్చీని తన్నేశాడు." "అంటే ?" "అంటే నిన్నటి ఉదయం

జలక్రీడలకని సరోవరాని కెళ్ళిన శ్రీ ప్రభాకరం మహారాజులుంగారు ప్రమాద వశాత్తు ఆ జలకన్యల కౌగిలిలో శాశ్వతంగా కన్నుమూశాడు."

నా మెదడులోని రక్తనాళాలన్నీ ఒక్కసారిగా బ్రద్దలయినట్లయింది. నా తలలో వెయ్యి అగ్నిపర్వతాలు ఒక్కసారిగా విచ్చుకున్నాయి. ఆ రోజు బడికి సెలవు వదిలారు. అందరం బావి దగ్గరికి వెళ్లాము. అప్పటికే పోలీసులు శవాన్ని బయటికి తీశారు. అందరిలోకీ చూచే ఆ కళ్లు యింకా తెరుచుకునే వున్నాయి. కానీ జలచరాలు వాటిని తూట్లు పొడిచేశాయి. నిరంతరం బిగించి వుండే ఆ పెదవులింకా బిగించబడే వున్నాయి. అవి విచ్చుకుంటే ప్రభాకరం అర్థం అవుతాడేమో ?

అప్రియత్నంగా నా కళ్ళలో రెండు కన్నీటి బిందువులు నిలిచాయి. కళ్ళు తుడుచుకునేందుకు జేబురుమాలు కోసం జేబులో చెయ్యిపెట్టబొయ్యాను. "ఇదిగో ..." అందిచ్చాడు మధుసూదనం నవ్వుతూ.

* * *

మరుసటిదినం నేనూ మధుసూదనం బస్‌స్టాండ్‌వద్ద నిలబడి వున్నాము.

"ఏమండీ !" ఒక స్త్రీ కంఠం పిలిచింది. వెనుదిరిగి చూశాను. కాళ్ళు భూమిలో కూరుకుపోయాయి. కనుబొమల విల్లులో సమ్మోహనాస్త్రంలాంటి చూపును సంధించి వదిలిందావిడ ! "ఏమిటండీ ?" అన్నాడు మరొక్కడు నేను గాకపోయినా. "ప్రభాకరం మేష్టారుగారిల్లు తెలుసా" ... "మీ రెవరండీ ?" సభ్యతను జయించి దూసుకొని వచ్చింది నా ప్రశ్న. "వారు ... మా వారే !"

అంతమాత్రమే నాకు వినిపించింది ... ఆ రైలు ... ఆ చూపు ... ప్రభాకరానికి వచ్చిన ఉత్తరం. పెదవులు బిగించి రహస్యాలు దాచుకున్న ప్రభాకరం భౌతికదేహం — అన్నీ నా మనస్సులో గిర్రున తిరిగాయి.

"మధుసూదనం !" "ఏం ?" అన్నాడు మధుసూదనం ఆవిడకేసి ఆశ్చర్యంగా, కోరగా చూస్తూ. "ప్రభాకరం పొరబాటున బావిలో మునిగిపోలేదు ... ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు."

ఏ నాడూ ఒక విషయాన్ని గూర్చి రెండు నిమిషాలు ఆలోచించి యెరుగని మధుసూదనం ఆలోచనలో పడ్డాడు.